

Santiago, het avontuur

Uit de logboeken van: Marc De Boeck, Kim De Boeck,
en Corry Ermes, anno 2010

Samengevoegd door: Corry Ermes

Een tocht naar Santiago de Compostela die velen reeds maakten,
maar die steeds voor iedereen weer anders is.

Inhoud

Voorwoord.....	4
1-Terugblik.....	5
* hoe het verder ging	10
* en evolueerde.....	11
* het nu	13
2-Dagboek voor het vertrek.....	14
3-En... actie?.....	24
4-‘en camino’	41
5-La douce France.....	74
6-La France, en bicyclette.....	90
7-Vakantie!.....	137
8-España.....	162
9-Doel in zicht.....	227
10-En weer terug!.....	247
11-Straffe verhalen!.....	254
12-Epiloo.....	267

Voorwoord

Bij het vastnemen van dit boek, vraagt u zich waarschijnlijk af wat Marc en Kim, vader en dochter, bezielde om gedeeltelijk te voet en gedeeltelijk per fiets van Kalmthout (België) naar Santiago de Compostela (Spanje) te trekken, want voor ieder die deze tocht onderneemt ligt de drijfveer op een ander vlak. Devotie was niet het uitgangspunt, niettegenstaande beide respect hebben voor hen bij wie dit wel het geval is. Bij Marc en Kim ging het om de uitdaging en het avontuur. Ruim 2 maanden weg van huis, zonder comfort, zonder luxe, enkel een einddoel in het vooruitzicht en voor de rest verbondenheid met de natuur. Weg van alle dagelijkse stress, echter niet zonder overlevingsdrang waarvoor ze zelf de oplossingen zouden moeten invullen. Met leuke momenten, maar evengoed met moeilijke hindernissen. Ze hebben heel wat afgelachen... gezweet, gevloekt en gezucht.

1-Terugblik

Mijn man is van plan om tegen het einde van het voorjaar naar Compostela te reizen. Samen met onze oudste dochter. Te voet. Wat moet ik mij daar in 's hemelsnaam bij voorstellen?

Het plan werd zomaar, zonder enige vorm van aankondiging, door mijn partner op tafel gegooid. Het broeide al langer bij hem en op een zondagnamiddag, we waren op dat moment begin oktober 2009, kwam het er plots vastberaden uit.

“Ik ga het doen....” zei hij en nam een slok calvados uit het bolle glas dat hij in zijn hand liet ronddraaien. “Ik ga naar Compostela.” Stilte...

“Santiago de Compostela.” Hij sprak de naam traag uit, met eerbied in zijn stem - het ging duidelijk over een hoger iets- keek mij strak aan, knipoogde, als wilde hij bevestigen wat hij net had gezegd en nam opnieuw een teug uit zijn glas. Ik wist meteen hoe laat het was.

Het idee om te voet naar Santiago de Compostela te gaan leefde al lang in het brein van Marc. Af en toe, met tussenpauzes van maanden, zelfs jaren, kwam het aan de oppervlakte. Het was zoiets als een queeste waarvan hij wist dat hij haar kon uitstellen, misschien verdraaien, maar zeker niet ontlopen. Veel heb ik niet gezegd na die openbaring, ik had al moeite genoeg om mijn draaiende maag in bedwang te houden.

Ergens hoopte ik dat het niet meer dan een schijnbeweging was. Of hoopte hij misschien op een zware negatieve reactie van mij, zodat hij een reden van uitstel had?

Ik weet dat ik op zulke momenten erg voorzichtig moet zijn met wat ik zeg. Een 'nee' van mij wordt heel vaak een dubbele 'ja' van hem en omgekeerd. Dat geldt evengoed voor mezelf en onze kinderen. Familiale vorm van koppigheid heet dat. Razendsnel joegen de mogelijke antwoorden door mijn hoofd, inclusief de te verwachten reacties van Marc want nee, het idee alleen al dat hij voor langere tijd van huis zou gaan vond ik niet leuk. Mijn man en ik waren 's nachts altijd samen. Tijdens de beginperiode van ons samenzijn was ik wél regelmatig alleen voor twee of drie nachten. Marc werkte indertijd als geluidtechnicus bij een rondreizend toneelgezelschap. Concreet betekende dat: vrijdagmorgen vertrekken en zondagnacht, zeg maar maandagvoormiddag, thuiskomen om te slapen tot een stuk

in de namiddag. We hadden geen slecht leven, laat staan een ongelukkige relatie, maar plezierig lag net even anders.

Wanneer ik bij de geboorte van onze kinderen telkens een paar dagen in het moederhuis verbleef waren we uiteraard ook gedurende enkele nachten uit elkaar ... enkele nachten...

Gelukkig verbrak Leen, een van onze nog thuiswonende kinderen, mijn innerlijk geworstel door met de nodige kracht onze woonkamerdeur open te duwen. Je kent dat wel; een halfvolle koffiebeker in de ene hand, boeken in de andere en geen derde hand meer over om fatsoenlijk de deurklink te hanteren.

Met een grimas op haar gezicht die ik interpreteerde als 'sorry voor het rammen van jullie deur' riep ze vrolijk: "Dat is hier stil zeg! Ook niet van jullie gewoonte!" Vertel mij wat!

"Je vader heeft zojuist besloten om te voet naar Compostela te gaan." zei ik ietwat terughoudend, zo neutraal mogelijk, eigenlijk alleen om de aangevoelde stilte te doorbreken.

"Compostela? Is dat geen bedevaartplek zoals 'Scherpenheuvel' maar dan een beetje verder?" "Zoiets, ja." beaamde ik terwijl ik met mijn handen over mijn ogen wreef en stiekem zuchtte...

Ik herinner mij dat ik toen ben opgestaan, mijn stoel onder de eettafel heb geschoven en richting keuken ben gegaan alsof ik daar een heleboel te doen had. Op dat moment had Marc zijn teug calvados weggewerkt en nam hij het van mij over. Ook hij stond op, wandelde gelukkig niet naar de keuken maar plaatste zich voor de kachel, wijdbeens, klaar om te strijden tegen elke vorm van protest.

"Ja, van hier naar daar," zei hij "helemaal te voet."

Wat er verder gezegd werd weet ik niet. Onze keuken is weliswaar niet volledig afgesloten van onze woonkamer en als je wilt meeluisteren gaat dat probleemloos, maar ik wou gewoon niet weten wat er besproken werd.

De enige behoefte die ik op dat moment had, was om de beslissing te laten bezinken want ik wist met zekerheid dat ze onomkeerbaar was.

Na een kwartier van onnodig gerommel met vaatwerk heb ik me op een keukenstoel gezet om me vervolgens vol te gieten met koffie, al proestend, want ik vond het ook nodig om ondertussen een sigaret de lucht in te blazen, een stomme gewoonte die ik inmiddels met succes de rug toegedraaid heb... Hoe dan ook, of het nu lag aan de cafeïne, de nicotine of de adrenaline, eenmaal uitgehoest, had ik mijn

kalmte hervonden. Als ik ergens één goeie kant heb is het wel deze: ik kan mij gelukkig snel aanpassen aan een nieuwe situatie. Dank u ma, dank u pa. Wanneer ik zo gelaten mogelijk de woonkamer weer inliep was mijn dochter Leen alweer naar boven getrokken. Op zich vond ik dat niet zo verbazingwekkend. Haar vader had wel vaker grootse plannen en uit ondervinding wisten we dat die, helaas voor hem gelukkig voor ons, bijlange na niet allemaal in daden werden omgezet. Ik veronderstelde dat Leen dit plan voor zichzelf had geklasseerd bij 'leuke maar onuitvoerbare projecten'. Ik wist beter. Marc had zijn glas bijgevuld, voor mij een teken van: ik houd voet bij stuk; had zichzelf in onze meest gemakkelijke zetel genesteld en staarde naar de vlammen in de kachel, ondertussen diep nadenkend. "Je hebt je besluit genomen hé." begon ik voorzichtig. "Ja," antwoordde hij rustig "en zeg me niet dat je daaraan twijfelt ...". "Als je vindt dat je dat echt moet doen..."probeerde ik nog, maar zweeg verder. Marc en ik hebben niet veel woorden nodig om elkaar te begrijpen, bijgevolg was een wederzijdse blik voldoende om het plan te bestempelen als concreet, vanaf dat moment: in uitvoering.

Later, diezelfde namiddag, kwam onze oudste dochter Kim binnenvallen. 't Was duidelijk een opendeurzondag, zo een die hoe langer hoe meer begon voor te komen. Het toenemen van drukke zondagen loopt bij ons evenredig met het wegtrekken van onze kinderen. Eigenlijk best leuk dat ze het prettig blijven vinden om binnen te springen.

"Een goedendag! "Dat was dus Kim.

De armen altijd vol met wonderlijke in wording zijnde dingen want zij is de knutselaar van onze familie, een lach van hier tot ginder, kortom, een en al 'joie de vivre'! "En...,zijn er nog spannende dingen gebeurd hier ?"

Ik was meer dan blij met het bezoek van Kim, zo kon ik mijn verwarde geest ordenen door erover te praten. Zonder enige aanleiding ben ik over Compostela begonnen. Het moest meteen van mijn schouders, zij het met een lach en een zwans omdat ik mezelf geen draai wist te geven. Kim was een en al ongeloof maar om de een of andere reden reageerde ze ook prettig verrast en enthousiast. Ergens voelde ik mij een beetje in de steek gelaten want ik moet toegeven, ik had gehoopt dat ze zou zeggen: "Vader, doe normaal en ga gewoon op vakantie zoals iedereen..." maar door haar toedoen zou er blijkbaar geen strootje op haar vaders pad worden gelegd.

't Werd alles bijeen best een gezellige namiddag. Concrete zaken werden er nog niet besproken maar vragen waren er in overvloed. Wanneer zou vader willen vertrekken? En wanneer zou hij terugkomen? Ook te voet?

De meest cruciale vraag kwam van onze zoon Tom die inmiddels thuisgekomen was van zijn zondagochtend job.

“Zeg vader, hoeveel kilometer is dat lopen, van Kalmthout naar Compostela?”

“Santiago de Compostela!”, klonk Marcs verbetering. Alsof dat voor ons leken een verschil uitmaakte.

“Ik schat zo'n 1600 kilometer.” Alsjeblieft. Ik wist dat het ver was en dat de meeste pelgrims die uit deze streek kwamen hun voettocht pas aanvingen ter hoogte van Zuid-Frankrijk, maar plots wist ik ook waarom. Zestienhonderd kilometer. Zo voluit geschreven lijkt het nog langer.

Leen, die weer naar beneden gekomen was, zette prompt de computer aan.

“Eventjes ‘Googelen’, dan weten we dat meteen!”

Google Earth bracht inderdaad zeer interessante dingen aan het licht en niet alleen over de af te leggen weg. Marc was erg bedreven in het terugvinden van het traject en wist verdacht veel mooie foto's aan te klikken... 't was beslist niet de eerste keer dat die zoekopdracht werd ingevoerd.

Kim bleef niet eten die avond. Ze had naar eigen zeggen 'nog allerlei te doen'. Ze was wel zo lief om Tom mee te nemen op haar terugweg. Tom zit op kot in Antwerpen, niet zo gek ver van de plek waar Kim haar appartement huurt. Voor onze zoon het ideale moment om mijn koelkast en voorraadkast te plunderen want met de auto kon je zoveel meer meenemen dan met de trein. Gelukkig was ik ondertussen op zulke rooftochten voorzien en kon ik de tafel nog naar behoren vullen voor het avondeten van de thuisblijvers. Waar zou Tom zijn huishoudgeld aan spenderen? Moet ik hem toch eens vragen...

We waren met z'n vijven die avond. Mijn man en ik, Leen, Sanne en Ben. Evenveel als tijdens de week. Sanne en Ben, onze twee 'kleinsten' vonden het niet erg dat Tom en Kim alweer vertrokken waren want dan was er eindelijk wat meer aandacht voor hen. Het was een goed idee geweest om onmiddellijk te praten over hun vaders plan want daardoor was de sfeer aan tafel prettig en ontspannen en kreeg ik de kans om in te schatten hoe de mededeling bij hen was overgekomen.

Ook zij hadden duizend en één vragen aan het adres van hun vader. Sanne, die bijna dertien werd, wist de hele onderneming snel te plaatsen. “Oké, dat wordt dan voor

ons een thuisvakantie dit jaar.” was haar conclusie. Zonder vader Marc erbij waren we inderdaad nog nooit op vakantie gegaan. Het idee alleen al leek me niet leuk en vermits Marc van plan was om pas eind mei te vertrekken kon hij voor het begin van de zomervakantie in geen geval terug zijn.

Hij hoopte per dag zo'n 30 kilometer te kunnen stappen en 1600 gedeeld door 30 was bij mijn weten nog altijd 53,3333...Gezegd en geschreven leverde dat zo op het eerste zicht bijna twee maanden wandelplezier op. Deed je daar traagheid bij vanwege pijnlijke benen, rustdagen en 400 kilometer omweg want 1600 kilometer haalde je alleen als je liep langs autostrades, dan dacht ik eerder aan drie maanden. Drie lange zomermaanden zou ik alleen zijn met de kinderen. Plots voelde ik mij niet meer zo ontspannen...

Ben, onze benjamin van zeven, had het in eerste instantie niet zo goed door. Hij begreep wel dat zijn vader een erg lange wandeling ging maken maar wat dan nog? Dat deden wij toch altijd als we op vakantie waren? Dat was inderdaad zo. De laatste drie jaren waren we tijdens de zomervakantie steevast richting Frankrijk getrokken, met de tent.

Af en toe waren we de Spaanse grens overgestoken maar het grootste deel van onze tijd spendeerden we al wandelend in 'la douce France'. Dagtochten van 10 à 15 kilometer waren schering en inslag geweest en zowel Sanne als Ben, de enigen die nog meegaan,(lees: moeten) vonden dit altijd prima, zelfs leuk. Waarom dan nu al die heisa?

Wanneer ik 's avonds Ben in bed stopte hebben we gepraat over allerlei leuke dingen maar niet meer over papa's reis. Het was genoeg geweest voor een dag, en niet alleen voor hem.

Ook bij Leen en Sanne kwam het onderwerp niet meer aan bod en wanneer Marc en ik het laatste halfuurtje van de dag samen in de zetel zaten werd er gewoonweg gezwegen, allebei met de handen samengevouwen achterin de hals en een dromerige blik. Morgen was er wel weer een dag.

***hoe het verder ging**

De daaropvolgende week begon heel rustig en heel gewoon. Net of er over het hele Compostela-project met geen woord was gerept. Wat mij wel opviel was dat Marc 's avonds meer tijd besteedde aan zijn huiswerk Spaans. Sinds vorig jaar volgde hij avondschool. Dat ik die link niet eerder had gelegd! Ik vond het al vreemd dat Marc een extra taal ging studeren; hij heeft helemaal niet zo'n talenknobbel en moest er beslist moeite voor doen, maar Santiago de Compostela ligt wel degelijk in Spanje, meer bepaald in het Noordwesten, zo'n veertig kilometer boven de grens met Portugal en zo'n dertig kilometer weg van de Atlantische Oceaan. Buiten de herinnering van vijf woorden schoolfrans beschikte je best over een behoorlijke basiskennis Spaans wou je met goed fatsoen door het land kunnen trekken. Op dat moment begreep ik, 't was of puzzelstukjes in elkaar werden geschoven, waarom Marc reeds zoveel wist over het af te leggen traject. Boven, op onze slaapkamer, staat een tweede PC. Deze wordt gebruikt als je rustig en alleen wil werken, weg van de huiskamerdruk. Dé plek om Spaans te studeren maar blijkbaar ook om opzoekwerk te verrichten. Marc was zijn reis al langer aan het voorbereiden, zoveel was duidelijk. Eigenlijk ervoer ik dat alleen maar als een geruststelling. Het bleek in ieder geval geen onbesuisd plan te zijn.

Later, tijdens diezelfde week, kreeg ik telefoon van Kim.

“Zeg mam, mijn vader, meent hij het echt? Is hij echt van plan om te voet naar Compostela te gaan?”

“Santiago de Compostela.” verbeterde ik alsof ik er alles van afwist.

“Wel ja, dat bedoel ik. Meent hij het of is het maar ‘wishful thinking’?”

Belde ze speciaal om dat bevestigd te horen? Ze was er toch bij die zondagnamiddag? Ze wist dat haar vader al jarenlang droomde van een langere trektocht en ze kende hem goed genoeg om te weten wanneer hij iets meende. “Ja Kim, hij meent het.”

“Zou hij het leuk vinden als ik zou meegaan?” “Pardon?”

Ik werd met stomheid geslagen, seconden lang.

“Mam? Ben je er nog?”

“Kim, een voettocht van drie maanden...?”

Ze zag het blijkbaar echt wel zitten. Ze vond het voor haarzelf dé kans om zo'n trip te ondernemen want in haar uppie zou ze er nooit toe komen. Dat begreep ik

helemaal.

's Avonds heb ik de boodschap aan Marc overgebracht. Wat hij zou antwoorden kon ik absoluut niet voorspellen. Hij zweeg even, onheilspellend vond ik dat, maar zei toen doodleuk: "Ah, ja, waarom niet?"

Volgens mij, namen geen van beiden die tocht 'au sérieux'.

Volgens mij, wilden ze alleen mijn gevoel voor zin en onzin een beetje testen.

De eerstvolgende zondag na haar telefoontje stond Kim weer bij ons. 'k Zag Tom glunderend kijken naar onze voorraadkast...

Marc en Kim hebben de hele namiddag samen zitten praten. Er werd veel gelachen maar de ernst was duidelijk merkbaar. Het was misschien niet zo'n slecht idee, die twee samen op pad. Ze voelden elkaar wel aan. Wanneer Kim 's avonds naar huis reed met Tom en mijn voorraad, was hun besluit definitief: ze gingen met z'n tweeën. Slechts één klein detail kon alles verhinderen; Kim moest op haar werk 3 maanden verlof vragen, en krijgen.

* ... en evolueerde

Het heeft ruim een maand geduurd vooraleer Kim wist of ze al dan niet vrijaf kon krijgen. Eind november 2009, kwam het verlossende bericht. Ze kreeg haar drie maanden... onbetaald... met de morele verplichting om openstaande vakantiedagen en 'recup'-uren eraan vast te plakken teneinde niet constant 'binnen en buiten' te lopen... betaald.

Dat bracht voor haar de totale stand van vrijheid op vier maanden. Daardoor verkreeg ze niet alleen tijd om te trekken, maar ook gelegenheid om rustig in te pakken van tevoren en te acclimatiseren nadien. Niet alleen Marc en Kim, maar ons hele gezin was opgelucht. Alle thuisblijvers, inclusief diegenen die al uitgevlogen waren, leefden ondertussen mee.

Voor Marc lag de zaak gemakkelijker. Als zelfstandige besliste hij zelf wat kon of niet kon en volgens hem zou het wel lukken om een sabbatperiode van 3 maanden te creëren.

Kims enthousiasme kon sindsdien niet meer op. Ze gooide zich meteen op routebeschrijvingen en verslagen van vorige bedevaarders.

Marc daarentegen hield zich meer bezig met de historiek achter het geheel. Wat vrij snel ter sprake kwam was het rugzakprobleem.

Welk gewicht was haalbaar om een hele dag op je rug te dragen?

Nam je een hele tent mee of een gewichtloos zeiltje? Wat was het gewicht van een extra trui? Daags voor Marcs verjaardag, midden december, kreeg ik opnieuw telefoon van Kim, rechtstreeks van op haar werk deze keer want een goed idee mocht je niet laten schieten...Of het geen strak plan was om haar vader een ezel cadeau te geven voor zijn verjaardag? Waren zijn (lees: haar) rugzakproblemen ineens van de baan. Je hoefde zelf niets te sleuren en je kon massa's noodzakelijkheden (lees: luxeproducten) meenemen.

Dat dit de ideale oplossing was om je rug te ontlasten kon ik niet weerleggen maar toen ik haar vroeg of ze eraan gedacht had dat je zo'n dier diende te beschouwen als een derde medereiziger die eveneens moest eten en slapen en misschien niet dagelijks gemotiveerd was om 30 km te stappen, werd het stil aan de andere kant van de lijn. "Ach ja," zei ze "'t was maar een idee... alhoewel... zelf vind ik het een schitterend plan! Wat zou dat kosten zo'n ezeltje? Aan eten kost dat niets! Gras genoeg langs de wegkant! Ja toch?"

"Niet als je door een stad trekt hé Kim."

"Ja... nee... maar..., 'k moet nu verder werken, ik bel je terug!"

's Avonds rinkelde de telefoon opnieuw: "Misschien toch niet zo'n goed idee hé mam?" "Nee Kim."

* het nu

Tussen Kerst en nu, half februari 2010, is er niet veel gebeurd wat betreft daadwerkelijke voorbereidingen. De feestdagen en de winterkou waren de oorzaken. Zowel Marc als Kim zijn het internet blijven raadplegen maar veel uitwisseling van informatie heb ik niet gemerkt. Het was zo'n beetje ieder voor zich. Buiten het feit dat Kim een paar degelijke stapschoenen wist te bemachtigen tijdens de voorbije solden periode en Marc een systeem aan het uitdokteren is om zijn rugzak te trekken in plaats van die te moeten dragen, liggen de ook meer praktische voorbereidingen stil. De lente zal vast wel actie met zich meebrengen, wat trouwens zal moeten want over drie maanden is het zover, dan gaat hun avontuur van start. Ik heb besloten om vanaf morgen te schrijven vanuit het heden. Een soort dagboek wil ik er op nahouden. Ik hoop dat het me lukt. Marc weet ondertussen dat ik mijn bedenkingen heb opgeschreven en dat ik dat gedurende de hele periode wil blijven doen. Hij vindt het een goed idee en heeft me beloofd om ook zijn ervaringen op papier te zetten. Ik ben benieuwd...

2-Dagboek voor het vertrek

Zondag, 14 februari 2010

Het is vandaag Sint Valentijn, we doen er niet aan mee. Tenminste, Marc toch niet. Allemaal pure commerce volgens hem. Jammer, ik vind het wel leuk. Vanmiddag zijn we samen gaan wandelen in onze achtertuin, bij velen beter gekend als de Kalmthoutse Heide. Het was er prachtig. Ondanks we ondertussen half februari zijn lag er een flink pak sneeuw. De enorme stilte die dat met zich meebracht vond ik zalig, elk geluidje werd gedempt, het enige wat je hoorde was het knarsen van de sneeuw onder je laarzen.

We hielden er flink de pas in want Marc vindt dat hij dringend aan zijn loopconditie moet gaan werken. Vanaf morgen wil hij iedere dag minstens 2 uur gaan stappen. Het beste tijdstip moet hij nog bepalen, hij wil ons gezin niet belasten door veranderingen aan te brengen in ons tijdschema maar ook zijn werk wil hij er niet voor laten. We zien wel. Tijdens de wandeling kreeg ik een stukje historiek van hem te horen.

Santiago de Compostela, nu een druk bezochte bedevaartplaats, was oorspronkelijk niet meer dan een afgelegen Romeinse begraafplaats. Het woord 'Compostela' is de Latijnse benaming hiervoor. 'Santiago' is zowel Portugees als Spaans voor Sint Jacob. Daar, waar de heilige Jacob begraven ligt, daar gaat de reis naartoe. Over die Sint Jacob wil ik best wat meer te weten komen. Wie was hij? Wanneer leefde hij? En waarom kennen wij ook een schelp met die naam? Morgen ga ik het vragen aan Marc, hij zal het allemaal wel hebben opgezocht.

Ik heb hem trouwens bedankt voor het fijne Valentijn cadeau. Hoe origineel! Een intieme boswandeling in een winters wit kleedje en het heeft hem gene ene commerciële cent gekost! Hij besefte het geeneens.

Grappig toch?

Dinsdag, 16 februari 2010

Gisteren en vandaag werd er niet gewandeld, net zoals het hoort bij goede voornemens; Marc had teveel werk. Hoe het nu zit met Sint Jacob ben ik van hem

niet meer te weten gekomen, ik heb het dan zelf maar opgezocht via het internet: Jacob had een broer die Johannes heette en beiden waren ze zonen van Zebedeüs. Hun moeder was een zus van Maria, de moeder van Jezus. Met andere woorden: Jacob was een neef van Jezus en samen met zijn broer waren zij twee van diens apostelen. Ten gevolge van zijn geloof, werd hij rond 44 na Chr. gevangen genomen en doodgemarteld. Dit gebeurde te Jeruzalem.

Na zijn executie hebben zijn volgelingen zijn lichaam meegenomen naar het Noordwesten van Spanje om het daar te begraven. Door de jaren heen werd de begraafplaats van de martelaar vergeten, tot in het jaar 830 na Chr. een monnik, die in de omgeving leefde als kluizenaar, de rustplaats terugvond. Omdat het graf zich bevond op een oude Romeinse begraafplaats, werd de plek sindsdien 'Santiago de Compostela' genoemd; de begraafplaats van Sint Jacob. Na het hervinden van het graf werd beetje bij beetje een hele cultus opgebouwd rond de figuur van de Heilige Jacobus en aan het einde van de 11 de eeuw liet de toenmalige bisschop van Iria, het bisdom waarin Santiago de Compostela lag, zijn zetel naar daar overbrengen. Kort daarop begon men met het bouwen van een basiliek ter ere van Sint Jacob. Het is deze basiliek die tot op vandaag, jaarlijks door duizenden mensen wordt bezocht. Dit is wel een hele korte samenvatting van een heel lang verhaal, morgen ga ik opzoeken van wie Sint Jacob de patroonheilige is. Ik begin het best interessant te vinden.

Donderdag, 18 februari 2010

Sint Jacob blijkt de patroonheilige te zijn van:

Spanje, Antigua, Guatemala, Santiago, Chili, Galicië, Loiza, Medjugorje, Montréal, Nicaragua, Pistoia, Santiago de Compostela, Den Haag, Sint Jacobiparochie, en van de soldaten, ruiters en krijgers, de arbeiders, de lastendragers, de hoedenmakers, de bont- en pelswerkers, de kousenmakers, de bewakers, de (ketting)smeden, de apothekers en drogisten, de dierenartsen en de pelgrims en tegen de reuma en de artritis en voor goed weer en de groei van appels en veldvruchten.

Alzo vond ik het terug op diverse internetpagina's.

Blijkbaar neemt iedereen het letterlijk van elkaar over. Het is dan ook een hele rits, ik wist trouwens niet dat patroonheiligen met cumuls mochten werken. Over de sint-jakobsschelp heb ik niet zoveel gevonden. De schelp behoort tot de familie van de Mantelschelpen en komt vooral voor in het Middellands Zeegebied. Ze is het

icoon van Sint Jacob en alle bedevaarders dragen zo'n schelp zichtbaar op hun kledij of bagage.

In vroegere tijden deed men dit niet alleen om aan te tonen dat men op weg was, maar eerder uit veiligheidsoverwegingen: bij arme bedevaarders viel niets te rapen en zodoende bleven ze gespaard door struikrovers. Het waarom van de keuze voor die bepaalde schelp is mij niet duidelijk. Ze is niet typisch voor de Atlantische Oceaan waar Compostela vlakbij gelegen is maar waarom ze desondanks als symbool gebruikt wordt heb ik tot hiertoe niet teruggevonden.

Of Marc en Kim van plan zijn om zo'n schelp op hun rugzak te hangen weet ik niet. Zolang ze de schelp maar met de sluiting naar boven dragen want met de sluiting naar beneden ben je één groot, levend reclamebord en dat 3 maanden lang. Misschien geeneens zo'n gek idee, dan hebben we meteen een sponsor! Wat zou die reis gaan kosten?

Zondag, 21 februari 2010

Vandaag zijn we anderhalf uur gaan stappen op de heide.

Alle sneeuw was weg en er stond een koude wind. Net zoals vorige week waren we met ons tweeën, de kinderen bleven liever thuis naast de warme kachel. Tijdens de wandeling hebben Marc en ik het een paar keer over zijn grote reis gehad, telkens heel kort en telkens omdat ik erover begon. Marcs hoofd zat duidelijk vol met andere dingen.

Net voor we gingen wandelen kwam onze dochter Greet binnenwaaien met haar vriend Bart. Vorig jaar ging Greet het huis uit om te gaan samenwonen met twee vriendinnen. Ze kende Bart toen nog niet. Ze vond dat ze oud genoeg was om op eigen benen te staan en we gaven haar geen ongelijk. Als je 20 voorbij bent en je kan in je onderhoud voorzien leek ons dat niet meer dan een logische stap. Na een jaar of wat kwam er verandering in de zaak. Greet leerde Bart kennen en om een beetje te kunnen sparen wil ze voorlopig weer thuis komen wonen. Dat mag, maar concreet wil dat zeggen dat we een leegstaande kamer die dienst deed als zolderkamer moeten opknappen en dat tegen het einde van de maand.

Waarschijnlijk speelde dat door haar vaders hoofd... Ach ja, misschien valt het zoeken naar een betaalbaar huisje voor haar en Bart wel mee want dat is haar bedoeling: even terug onder moeders vleugels om wat te sparen en dan definitief op weg. Hoe heet dat alweer? Een boemerang kind? Wedden dat er veel meer op de

proppen komt voordat Marc vertrekt?

Ondanks de koude was de wandeling fijn. Ze was vooral rustig.

Woensdag, 24 februari 2010

Ik schrik een beetje van de datum. Over een week begint de maand maart en vanuit mijn standpunt gezien valt er nog ontzettend veel te doen. Tussen de bedrijven door proberen we ons oude huis te renoveren en ik hoop niet met een x-aantal onafgewerkte projecten te blijven zitten tijdens Marcs afwezigheid. Gisteren heb ik de ramen en deuren van Greet's tijdelijke onderkomen in de grondverf gezet. Alles was netjes op tijd klaar tegen de tijd dat Sanne en Ben van school kwamen. Het begon er aardig op te lijken, tot Marc 's avonds besloot om de bestaande schouw in die kamer, af te breken. Het metselwerk was oud en moest dringend vernieuwd worden en dat kon volgens hem het best nu, nu we daar bezig waren... Hopelijk was de grondverf droog, ik ben niet gaan kijken. Waarom steekt hij zijn tijd niet in zijn loopconditie? Volgens mij maak ik mezelf drukker in het hele gebeuren dan hij. Vanmiddag had ik een leuke babbel met Eve. Qua leeftijd zit Eve tussen Greet en Kim en bijgevolg boven Tom, Leen, Sanne en Ben. Nog eentje te gaan en ik heb ze allemaal vernoemd. Ik vraag mij af of, als iemand dit leest, hij of zij kan volgen want acht kinderen, dat is niet niets. Enfin, zolang Marc en ik maar kunnen volgen vind ik het allang goed.

Eve dus. Rond en gezond. Vooral rond. Half mei verwacht ze haar eerste kindje en dat maakt van ons grootouders. Ook voor de eerste keer! Ik kijk er enorm naar uit. Marc heeft zijn vertrekdatum er een beetje op afgesteld maar ik zou het niet kunnen, weggaan als de baby er net is maar goed, bij mannen ligt dat blijkbaar anders.

“Zeg mam, als we nu eens om de veertien dagen, tijdens het weekend, richting Frankrijk rijden om papa en Kim propere kousen te brengen?”

Het idee op zich vind ik super maar of dat haalbaar is met een pasgeboren baby'tje?

Het is in ieder geval fijn dat ze achter het plan van haar vader en zus staat.

Zondag, 29 februari 2010

Een slip weegt 33 gram, een paar kousen 49 gram maar dé trui die Kim wil meenemen heeft ze nog niet gewogen. Nu de lente begint te kriebelen is Kim er weer helemaal ingevlogen en eist dat ook van haar vader. Ze was een en al vrolijkheid toen ze hier vanmiddag kwam aanzetten, haar armen vol met vroeg uitgebloeide Tête-à-tête. Of ik die ergens kwijt kon in de tuin, alvast voor volgend jaar...

“En vader, hoe gaat het met de training? Ik ga al de hele week te voet naar mijn werk, iets minder dan 5 kilometer, op de kop af 50 minuten! Niet slecht hé?” riep ze haar vader toe. Marc zei er niet veel op want buiten twee zondagse wandelingen na, is er van zijn goede voornemen nog niets in huis gekomen. Hij knikte vol bewondering.

“ ‘ k Zou er dringend aan moeten beginnen.” zei hij en ik zag dat hij besepte dat het vijf voor twaalf was.

Verder werd er over allerlei dingen gepraat maar Kim kwam steeds terug op het rugzakprobleem. Volgens haar kinesist die ze bezoekt in verband met een pijnlijke heup, mag het gewicht van je rugzak maar 20 procent bedragen van je lichaamsgewicht. In haar geval wil dat zeggen: 13 kilo.

Ik begreep ineens waarom ze haar kousen en ondergoed op de weegschaal had gelegd. Een slaapmatje, een mini kookvuurtje, een gamel, een tandenborstel, een slaapzak...13 kilo is niets. Marc scoort iets beter, hij mag 16 kilo torsen. Toen later Sven, onze oudste, binnenkwam en zei: “En wat denken jullie van een ezeltje?” zag ik Kim stralen. “Zie je wel! Helemaal niet zo’n stom idee hé!” riep ze.

Marc heeft eens gezucht, vervolgens Sven diep in de ogen gekeken en toen héél rustig maar vooral héél duidelijk gezegd: “Nee Sven.”

Maandag, 8 maart 2010

Gisteren geen kip of kind gezien.

We hebben de hele dag hard gewerkt aan Greets kamer. Nog 2 weken en een paar dagen reserve die we houden voor de inrichting, en ze moet helemaal klaar zijn. Ik zweeg in alle talen over Compostela, geen tijd om daaraan te spenderen. Vandaag, tussen de bedrijven door, heb ik samen met Eve mijn moeder bezocht. Ook daar in alle talen gezwegen over Compostela. Ik weet absoluut niet hoe ik die onderneming

als enigszins noodzakelijk aan de man kan brengen. Mijn moeder heeft Marc altijd al een buitenbeentje gevonden en dat heeft ze van in den beginne, goed gezien. Laat het maar een zorg voor later zijn.

Marc's vader daarentegen heeft er geen moeite mee. Toen Marc het hem enkele dagen geleden vertelde, zag ik eerder een soort van berusting in diens ogen. De man heeft nog meegelopen in de dodentocht van 1944...misschien is Marc daardoor wel erfelijk belast, wie zal het zeggen?

Zondag, 21 maart 2010

Vandaag hebben we alle kinderen over de vloer gehad. Leuke babbels maar vooral gelach vulden ons huis.

't Geeft mij altijd een goed gevoel als onze kinderen op zondag binnenvallen. Op deze manier worden de broer-zus contacten aangehaald en is iedereen weer op de hoogte van iedereen. Nieuwtjes allerhande komen altijd aan bod en nu hun vader en zus op reis vertrekken, gaan die vooral daarover. Een van hen wist te melden dat dit jaar was uitgeroepen tot een Heilig Jaar! Dat hebben ze niet geweten, mijn globetrotters, anders hadden ze hun tocht beslist een jaar uitgesteld.

Niet elk jaar is heilig, wat blijkt. Het gebeurt volgens een zeker ritme wist iemand te vertellen: na 5 jaar, na 6 jaar, weer na 5 jaar en dan na 10 jaar. Rare telling vind ik dat, weer iets om op te zoeken want volgens mij moet er een eenvoudiger verklaring voor zijn. Enfin, dit jaar is dus een Heilig Jaar, wat evenveel wil zeggen als hopen meer Compostela bezoekers. Tijdens een 'doorsnee jaar' ontvangt men zo'n 50 000 bezoekers te Santiago. Dit jaar verwacht men er maar liefst 800 000! Noch Marc, noch Kim houden van massamanifestaties, beide geven ze de voorkeur aan rust en stilte. Helaas, Kim kan haar verlov dat ze met zoveel moeite heeft bemachtigd, niet meer verzetten en Marc heeft gewoonweg geen zin om de reis uit te stellen, hij kijkt er te erg naar uit.

Donderdag, 25 maart 2010

Het is elf uur 's avonds en ik ben ongelooflijk moe. We hebben op de valreep de voorlaatste hand gelegd aan Greet's kamer. Morgenvoormiddag lak ik de laatste deur, Marc zal ondertussen de elektrische aansluitingen voor zijn rekening nemen

en in de namiddag...verhuizen we Greet. Ik zal blij zijn als de week om is. Daarstraks kwam Kim binnenrollen; op donderdag heeft ze meestal een vrije dag, zaterdag is voor haar dan weer een gewone werkdag. Ze kwam haar hulp aanbieden en we hebben haar prompt een deel van de verhuizing laten doen, alle hulp is welkom.

Met haar heup gaat het weer wat beter maar het blijft op en af gaan. Wat als het fout gaat onderweg? Ze wil er niet aan denken. Desondanks stapt ze elke dag te voet naar haar werk wat ik knap vind als ik bedenk dat ze ook daar de hele dag moet rondlopen. Bij een kop koffie vroeg ze haar vader of hij al had besloten welke wandelroutes hij wilde nemen. Ze blijft hem aanzetten tot actie. Naar haar mening zouden ze allang concreet moeten bezig zijn met het bepalen van de te volgen weg. Ze heeft waarschijnlijk gelijk, maar ze heeft niet zoveel om het hoofd als haar vader. Als Kim daadwerkelijk zwart op wit getekende lijnen wil zien zal ze moeten wachten tot vlak voor hun vertrek, zo zit Marc nu eenmaal in elkaar: altijd wachten tot op het laatste moment en dan lekker stressen want onder tijdsdruk werkt hij het best maar helaas, Kim niet.

Ik heb haar gevraagd of ze van plan is om zo'n schelp rond haar hals te hangen. Ze twijfelt. Volgens Marc hangt er een verhaal vast aan die schelp; een historie die te maken heeft met een drenkeling. Morgen ga ik weer surfen op het internet, de verklaring moet beslist ergens opduiken. Reeds teruggevonden: telkens de naamdag van Sint Jacob (en deze valt op 25 juli) op een zondag valt, heb je een Heilig Jaar, simpeler kan het niet.

Dinsdag, 30 maart 2010

Ontdekt! Sint Jacob heeft een man van de verdrinkingsdood gered. Volgens sommigen uit zee ter hoogte van Finisterra, een dorp gelegen op het meest westelijke puntje van Spanje, volgens anderen uit een rivier in het Noordwesten ter hoogte van Oviedo. Een derde bron spreekt over een redding tijdens het oversteken van de Middellandse Zee, daar waar de schelpen van nature voorkomen. De gelukkige geredde hing na het uit zee (of rivier) komen blijkbaar van onder tot boven vol met schelpen. Sindsdien krijgen deze de naam van de man die de drenkeling uit het water viste: Sint Jacob!

Zondag, 4 april 2010

Vandaag kwamen al onze kinderen op bezoek... 't Was Pasen, voor mij even een 'hier en nu' gevoel. Compostela leeft weliswaar constant in mijn gedachten, maar evengoed gaat het dagelijkse leven verder.

Om kwart na zeven werd Ben wakker. Daar hij gisteren het strikte verbod had gekregen om niet voor 8 uur 's morgens op te staan, wat betekende: zich niet opfrissen of aankleden en vooral niet naar beneden gaan, kroop hij verontwaardigd en mokkend bij Marc en mij in bed.

Eergisteren had ik een verhelderend gesprek met hem met als conclusie dat we geen van beide eerder 'een haas met een ei' hadden zien rondlopen. Ook vliegende klokken waren noch door hem noch door mij ooit gespot. We hebben de knoop doorgehakt...

Het alternatief was dat hij vandaag 'detective van dienst' mocht zijn. Aan hem om te raden wie al dat lekkers aanvoerde.

Het is hem niet gelukt. Zowel de hazen als de pistoleteters kwamen ongeveer op hetzelfde uur aan en hebben de uit te voeren taken verdeeld. Met andere woorden: toen de thuiswonenden op het afgesproken uur opstonden, hadden de bezoekers reeds gezorgd voor koffie en thee, pistolets én het nodige chocoladefestijn in de tuin. Super voor mij, een ramp voor Ben! In de tuin, waar hij een tapijtje van wit zandbakkenzand had voorzien om voetsporen op te vangen, stonden wel 20 afdrukken en zo op het eerste zicht waren ze ook alle 20 verschillend! Voorts werd het een leuke dag maar ook een heel vermoeiende en wanneer onze bezoekers om en rond half zeven 's avonds de deur uit waren vonden Marc en ik dat niet erg. Tussen de bedrijven door heeft Kim ons gemeld dat ze zich had aangesloten bij het 'Vlaams Genootschap van Santiago de Compostela' en of haar vader dat alsjeblieft ook wou doen. Marc vertelde haar dat hij niet van plan was om zich aan te sluiten bij gelijk welke organisatie dan ook want hoe moeilijk kon het zijn om op eigen initiatief van hier naar daar te wandelen?

"Waarover ging dat allemaal met Kim en dat genootschap?" vroeg ik hem toen we na de grote opruiming samen in de zetel onderuit zakten.

"Er zijn wel honderd organisaties waar je, je kan bij aansluiten maar van mij moet dat niet." was het antwoord. Ik denk dat ik het ga vragen aan Kim.

Donderdag, 8 april 2010

Vandaag arriveerde Kim met een reuze dik boek.

'De wegen naar Santiago', geschreven door Derry Drabbs en geschonken door een collega. Ook bij Kim op 't werk leven ze duidelijk mee. Marc heeft het boek aangepakt, even snel doorbladerd en weer teruggegeven want hij moest dringend verder werken aan onze afvoer. Helemaal verstopt, dit kon echt niet wachten tot september! Helaas zal het euvel niet zo snel verholpen zijn, alle buitenbuizen moeten eruit en verlegd. Ik vraag mij af wat er nog allemaal op de proppen komt voor eind mei.

Ook Eve kwam langs. De baby groeit goed, nog ruim een maand te gaan en dan mogen we hem verwelkomen. Ra, ra wat wordt ons geboortecadeau? Een wiegje, zelfgebouwd door Marc! Wanneer gaat hij daar tijd voor vinden? 's Nachts? We zien wel. (Het lijkt wel een stopzin te worden.) Het idee is in ieder geval leuk en het wiegje zal er vast en zeker fantastisch uitzien. Ben gaat meehelpen. Vader en zoon doen wel vaker dingen samen, volgens mij gaat Ben zijn papa missen.

Zaterdag ,10 april 2010

Vanavond hebben we onze hele zwik kinderen en schoonkinderen rond onze eettafel bijeen gekregen. Mijn verjaardag valt dit jaar kort na Pasen, maar ik kon het niet laten om een extra feestje te bouwen.

't Was plezant. Iedereen kwam binnenvallen naargelang het hem of haar uitkwam en rond 9 uur 's avonds zaten we voltallig, met z'n veertienen, rond mijn te kleine tafel.

Hoe gaan zulke zaken verlopen tijdens Marcs afwezigheid? Leen en Greet verjaren tijdens die periode, Tom behaalt hopelijk zijn bachelor graad, Leen eindigt haar 4de graad...allemaal redenen om te feesten. Allemaal feestjes zonder hun vader?

Kim heeft niet alleen mij maar tevens haar vader een cadeautje gegeven. Een doosje 'honing met raat'. Insiders weten dat Marc dit een delicatessen vindt en ik vermoed dat Kim deze wetenschap gebruikte om haar vader gunstig te stemmen.

Zo ongeveer tegelijkertijd duwde ze hem een inschrijvingsformulier van het genootschap onder de neus met de vraag om dit 'eventjes' te ondertekenen want zij was ook al lid. De honing heeft zijn geld opgebracht: Marc heeft getekend!

Daarmee krijgt zijn reis alsnog een officieel tintje want het lidmaatschap geeft recht

op een stempelboekje en een soort van vrijbrief waardoor overnachten bij privépersonen gemakkelijker wordt. Kim heeft het formulier met een grijns in haar zak gestopt, ze wil het hele gebeuren liefst iets planmatiger dan haar vader.

Woensdag, 14 april 2010

Kim heeft ons ondertussen al zo'n 10 keer uitgenodigd om bij haar thuis te komen eten, kwestie van daadwerkelijk aan het uitstippelen van de reis te beginnen. Tot hiertoe had haar vader daar naar eigen zeggen absoluut geen tijd voor maar vanmorgen aan het ontbijt stelde hij zelf voor om de invitatie aan te nemen. Het klonk alsof het aan mij lag dat we daar tot nu toe geen gevolg aan hadden gegeven. Waarschijnlijk heb ik iets gemist. Ik denk dat we aan een nieuwe periode begonnen zijn!

3-En... actie?

Vrijdag, 16 april 2010

Gisterenavond waren we bij Kim op visite.

Het eten was lekker. Bobotie, oftewel een stoofschotel van verse boontjes, gehakt en kleine blokjes appel, gesauteerd in een zachte currysaus en geserveerd met rijst met rozijntjes. Lekker!

Enerzijds zou ik dolgraag het recept willen hebben, anderzijds weer niet, dan blijft het speciaal als we het bij Kim voorgeschoteld krijgen. Heleen, Kims vriendin, was er ook, ze had gezorgd voor een lekkere bijpassende wijn. Zelf hadden we als aperitief een fles cava meegebracht en dat alles bijeen maakte dat de avond op gastronomisch vlak aardig goed zat. Sanne en Ben, die we gezien hun leeftijd meestal overal mee naartoe nemen, had ik speciaal bij Leen en Greet thuis gelaten omdat ik verwachtte dat het voor hen een saaie praatavond ging worden. Grote mensen die niets anders doen dan diepzinnige gesprekken voeren is voor hen gewoon doodvervelend.

Compostela kwam inderdaad aan bod, maar heel anders dan ik had verwacht. Ik dacht dat er grote gedetailleerde kaarten op tafel zouden worden gelegd en dat ze eindelijk hun reisroute gingen bespreken maar, niets daarvan.

Waarover ging het dan wel? Het ging alwéér over vergevorderd gesofisticeerd materiaal als daar zijn: een ultradun winddicht vestje met zijritsen voor verluchting, een bijna gewichtloze slaapzak en een flinterdunne, supersnel drogende handdoek met het uitzicht van een grote dweil...oké. De juiste uitrusting is uiteraard belangrijk gezien je die weken aan een stuk door moet gebruiken en meezeulen maar ik blijf het raar vinden dat hun route zo onbesproken blijft.

Kim heeft haar vader in ieder geval zo ver gekregen dat hij in haar plaats, want zelf moet ze werken, naar de jaarlijkse bijeenkomst van het genootschap gaat. Meer bepaald: het Vlaams Genootschap van Santiago de Compostela. Het gaat om mensen allerlei die de tocht reeds ondernamen, hetzij te voet, hetzij met de fiets. Ze geven tekst en uitleg en staan voor je klaar om hun ervaringen mee te delen. Mij lijkt het een interessant gebeuren en ik ben blij dat Marc er zijn licht gaat opsteken. Voor hem is het 'hoe en langs waar' helemaal geen 'must' en hij blijft bij het idee dat hij er zonder al die informatie ook wel geraakt.

Het avondje bij Kim verliep verder heel gezellig. Heleen probeerde te weten te

komen waar ze dachten te zijn rond de periode van 'het bouwverlof' teneinde op bezoek te komen met proper ondergoed maar daar kreeg ze helaas geen antwoord op. Als architect neemt ze haar vakantie op rond dat tijdstip en ze zou dolgraag een week hun compagnon op wielen zijn. Voor Kim en Marc geen probleem, die zagen dat sowieso als een week wandelen zonder bagage maar waar ze op dat moment zouden zijn, daar hadden ze geen flauw benul van.

Om een uur of elf zijn we naar huis gereden. De dag was lang genoeg geweest. We waren op pad van in de voormiddag omdat er bij Eve een vloertje moest gelegd worden in de wasplaats. Zij en haar man David kochten vorig jaar een huisje dat ze ondertussen volledig aan het verbouwen zijn. Terwijl Marc de tegelhop voor zijn rekening nam, heb ik Eve geholpen met het opruimen van de woonkamer die telkens opnieuw één grote werkplaats is. Nog maar 1 maand voor de baby komt en nog zoveel te doen...

Toen we uitgeteld in bed lagen dacht ik aan onze afvoer die inmiddels helemaal openligt. Ik wou Marc vragen of hij daar morgen aan verder kon werken maar hij was me voor en zei: "Toch wel interessant hé, die afritsbroek van Kim in drie etappes!" Ik heb mijn mond maar gehouden over mijn afvoerprobleem, mijn bedgenoot was duidelijk al lang op reis.

Zaterdag, 17 april 2010

Daarnet is Marc vertrokken naar Mechelen, op weg naar de bijeenkomst. Een half uur later dan gepland maar wat had je verwacht. Na de 'grote boodschappenrit' die we steevast iedere zaterdagochtend uitvoeren, en de ochtendbabbel met Eve die klokvast om half elf langs komt teneinde bouw informatie allerhande te verkrijgen, ging Marc 'even' langs een klant om 'even' een boomstronk uit de grond te rukken. Alsof dat niet een paar dagen had kunnen wachten? Helaas, beetje bij beetje geraakt iedereen op de hoogte van Marcs reisplannen niettegenstaande hij daar zelf zijn mond over houdt, en het lijkt of alle klanten nog gauw dit en dat willen laten doen, net of hij komt nooit meer terug. Gelukkig was Tom thuis en is hij meegegaan om te helpen, anders was Marc helemaal niet vertrokken richting Mechelen. Mijn afvoerprobleem? Niet meer voor vandaag denk ik.

In het begin van de week ben ik iets leuks te weten gekomen van een van onze klanten. Blijkbaar heeft er ook in Kalmthout een kapel gestaan, gewijd aan Sint Jacob. Met andere woorden: van hieruit zou een route naar Santiago vertrekken

want dat wil de geschiedenis zo; heb je een kapel of kerk in je dorp met die naam, dan vertrekt van daaruit een pelgrimsweg of wordt hij langs daar omgelegd. Weer iets om verder uit te spitten. Morgen komt Kim langs om het verslag van de vergadering van vandaag te horen. Hopelijk vind ik 's avonds de tijd om alles te resumeren.

Zaterdag, 17 april 2010, later in de namiddag

Of we morgen komen barbecueën? Kwam dat telefoontje van mijn hoogzwangere dochter? Mijn dochter voor wie geldt: de laatste maand is de laatste dag dus hou je rustig?

Niet over prakkiseren, gewoon ja zeggen want Eve doet toch haar ding; komen wij niet, dan wel een ander. Ik heb het gevoel dat ik er maar beter bij kan zijn. Aan helpende handen is er bij ons nooit een tekort, dat loopt wel los en zeg nu zelf, het eerste mooie zonnige weekend van het jaar, dat moet gevierd worden.

Zondag, 18 april 2010

Kim arriveerde bij ons rond het middaguur. Het barbecuetelefoontje had ook haar bereikt, mijn vermoeden was juist: Eve had de hele bende uitgenodigd, inclusief haar schoonouders. We zouden met z'n zestienen zijn. Om de feeststemming te vergroten hadden Marc en Kim afgesproken om van bij ons uit te voet naar Eve te gaan. Al stappend van Kalmthout naar Berendrecht was volgens hen een mooie oefening.

Voor ze vertrokken bespraken ze de vergadering van gisteren. Kim was uiteraard benieuwd naar de info en zelf wou ik ook zoveel mogelijk te weten komen. Wat Marc mij gisteren meedeelde was niet meer dan een korte briefing maar ja, ik ben dan ook geen 'insider'.

Waarvan ik schrok, was dat er wel zo'n 100 personen aanwezig waren. Zijn er dan zoveel reislustige die gene kant op willen? Tot hiertoe leefde ik met het idee dat alleen bij mijn man en dochter een steekje los zat, maar dat was duidelijk niet zo. Blijkbaar is het Santiagobacterie een algemeen verspreid iets.

De vergadering bleek een succes. Er werd in het kort besproken welke routes je kon nemen, als je die dan al zou willen volgen, maar ook daar was het mee te nemen

materiaal het belangrijkste onderwerp geweest.

Het gewicht op je rug blijkt steeds weer datgene waar alles om draait, en niet zozeer de te volgen weg. Misschien ligt het aan mijn gebrekkig gevoel voor oriëntatie, maar ik blijf het vreemd vinden.

De barbecue was leuk, super leuk! Marc en Kim slaagden erin om te voet, zonder kleerscheuren bij Eve te arriveren. Kims heup deed flink pijn, maar dat was volgens haar de bedoeling? Morgen heeft ze een afspraak in het ziekenhuis om een m.r.i. te laten maken van haar heup en ze hoopt dat er op de foto's meer te zien zal zijn als die flink pijn doet. Ze rekt op een oplossing want ze moet en ze zal met haar vader vertrekken. Ik stel mij toch vragen.

Eve zelf heeft zich naar haar normen behoorlijk rustig gehouden en onze oudste zoon Sven en zijn vrouw Ilona hebben iedereen getrakteerd op champagne met de woorden: "Ma en pa, luister eens even, Ilona en ik hebben 3 maanden geleden iets gekocht en over 6 maanden mogen we het gaan afhalen!"

Als dat geen nieuws is! Eind oktober zijn we niet één maar tweemaal oma en opa. Schitterend!

Morgen gaat Eve op zwangerschapscontrole. Volgens mij laat die baby geen 4 weken meer op zich wachten.

Dinsdag, 20 april 2010

Gisteren was best wel hectisch. Marc had eindelijk weer een uurtje om aan onze afvoer te werken toen we telefoon kregen van Eve. Na een bezoek aan haar gynaecoloog, had die besloten om haar in het moederhuis te houden. Was de barbecue te druk geweest? Nee, gelukkig was dat niet de reden, pak van mijn hart, ik voelde mij al schuldig! Zwangerschapsvergiftiging luidde de diagnose, opgebouwd van in den beginne. Tranen in overvloed, dit had Eve niet verwacht en ik moet zeggen, wij evenmin.

Nog maar 4 weken te gaan en nu dit. Gelukkig is Eve niet flauw en heeft ze zich snel herpakt. We zijn haar 's avonds gaan bezoeken en ze houdt de moed erin. Waarschijnlijk zal de baby sneller komen dan verwacht. Hadden wij niet een zelfgebouwd wiegje beloofd? Voor zover ik weet heeft Marc nog geen tijd gehad om daaraan te beginnen.

Na het moederhuisbezoek zijn we langs Kim gereden. Niet om te eten deze keer, maar om de uitslag van haar heuponderzoek te horen. Haar heup blijkt flink